

Arrest

nr. 99 817 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2012 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN, en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 7 juli 2010 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Parwan, district Bagram, in het dorp Sima Niazi. U verklaart ongeveer zeventien jaar te zijn en dus minderjarig. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U verklaart dat u Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban.

U stelt dat u op elfjarige leeftijd naar de 'madrassa' Darul Ulum Haqqania werd gestuurd, in Akora Khattak (Pakistan). U studeerde er drie jaar. In die periode kwam u maar één keer per jaar naar huis. In 1388 (2009) keerde u definitief terug naar huis. Ongeveer twee of drie maanden later vroeg u een 'taskara' aan, want u wilde naar een gewone school gaan. Uw vader zag u niet veel, want hij werkte als chauffeur van een functionaris in Kabul. Hij kreeg verscheidene waarschuwingen van de Taliban om met zijn job te stoppen. Uw vader werd in 1388 (2009), ongeveer drie maanden na uw terugkeer uit Pakistan, gedood maar het is niet duidelijk door wie. Uw ooms, met wie u samenleefde, stelden dat hij gedood werd door Taliban. Na de dood van uw vader, werd u door Taliban benaderd. Ze zeiden dat u religieuze studies had gedaan en dat het voor u gemakkelijk zou zijn om de man voor wie uw vader had gewerkt te benaderen en een zelfmoordaanslag te plegen. Omdat u op dat moment geen andere keuze had, ging u zagezegd akkoord. Een week later, u was niet thuis, kwamen de Taliban bij uw moeder en zeiden haar dat ze u kwamen halen en indien ze zou weigeren zouden ze u ontvoeren. Toen u thuis kwam, bracht uw moeder u op de hoogte. U vertelde haar dat u al eerder was benaderd door Taliban. Vervolgens sprak uw moeder met uw ooms en werd besloten u naar Europa te laten vertrekken, waar u in België op 8 juli 2010 een asielaanvraag indiende.

U legt uw 'taskara' neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie. U zegt dat de Taliban u wilden rekruteren voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag op de persoon voor wie uw vader werkte (gehoorverslag CGVS p.7) én omdat u religieuze studies volgde in een grote madrassa, met name de Darul Ulum Haqqania in Akora Khattak (bij Peshawar). Echter, u maakt noch het profiel van uw vader, noch uw studies in bovengenoemde madrassa aannemelijk.

Wat betreft het profiel of de activiteiten van uw vader, is het opvallend dat u geen enkele informatie kan geven over de persoon van wie uw vader chauffeur was, noch zijn naam, noch zijn functie. U zegt enkel dat uw vader ergens in Kabul werkte als chauffeur voor iemand die iets in de politiek deed (gehoorverslag CGVS p.3-4 en p.8). Dit zou hij ongeveer twee jaar gedaan hebben. Deze verklaringen zijn dermate vaag en algemeen, dat u het beroep van uw vader niet aannemelijk maakt. Dat u in een madrassa zou hebben verbleven gedurende drie jaren is onvoldoende verschoning voor het feit dat u niets over die persoon kan vertellen (gehoorverslag CGVS p.3), temeer de Taliban zouden hebben gerefereerd naar deze persoon, toen ze u voor het eerst benaderden. Dat ook de Taliban de naam en/of functie van die persoon niet zouden hebben genoemd, is bijzonder eigenaardig gezien ze u juist wilden inzetten om een aanslag tegen die persoon te plegen (gehoorverslag CGVS p.9). Bovendien was uw vader na uw thuiskomst nog drie en een half maanden in leven en was hij geregeld thuis, waardoor u toch in de gelegenheid was om vragen te stellen of om iets op te vangen aangaande zijn werk en de identiteit van zijn werkgever (gehoorverslag CGVS p.7). Tevens leefde u samen met al uw ooms langs vaderszijde en was er toch gelegenheid genoeg om - in de gesprekken 'tussen mannen' - iets op te vangen over zijn werk. U ermee geconfronteerd dat u toch wel kon vermoeden dat men vragen zou stellen over de persoon voor wie uw vader chauffeur was, zeker indien dit deel uitmaakt van uw eigen probleem, antwoordt u enkel dat u vragen verwachtte over uzelf en uw vader (gehoorverslag CGVS p.12).

Echter, ook uw informatie betreffende de dood van uw vader is uiterst summier. Uw vader zou zijn bedreigd door Taliban en aangemaand om te stoppen met zijn job, wat hij zou hebben geweigerd omdat hij tegen de Taliban is (gehoorverslag CGVS p.7). Vervolgens zou hij zijn gedood door vijf kogels. Echter, u weet noch de context, noch door wie uw vader werd vermoord, of hij de enige was of ook anderen werden gedood, en weet enkel vaag te vermelden dat het ergens 'in de buurt van Bagram' was. Volgens uw ooms werd hij gedood door de Taliban omdat er tegen uw vader was gezegd dat hij zijn zoon naar de Taliban moest sturen. Dit is dan wel iets helemaal anders dan dat hij bedreigingen kreeg omwille van zijn werk. In ieder geval geeft u onvoldoende informatie aangaande de omstandigheden waarin hij om het leven is gekomen.

Verder, dat u zou zijn benaderd door de Taliban omdat u zou hebben gestudeerd in de madrassa (koranschool), met name Darul Ulum Haqqania in Akora Khattak, maakt u in het geheel niet aannemelijk. Zo valt het niet te rijmen dat uw vader tegen de Taliban was en met de Afghaanse autoriteiten samenwerkte, maar dat hij u toch naar de genoemde madrassa stuurde, die al

heel lang bekend staat als een bolwerk van Taliban. Met name was het de madrassa vanwaar mullah Omar, leider van de Taliban, naar Afghanistan trok met zijn Taliban. Talrijke andere prominente figuren uit het Talibanregime hebben in die madrassa gestudeerd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat uw vader u dan uitgeroepen naar een dergelijk 'Talibannest' zou sturen, valt absoluut niet te verklaren. U gevraagd naar de reputatie van deze madrassa inzake het opleiden van Jihadi's en zelfmoordenaars, zegt u dat u hiervan niets gezien heeft (gehoorverslag CGVS p.6) en dat ook uw vader hiervan niet op de hoogte was (gehoorverslag CGVS p.4). Gezien de reputatie van de genoemde madrassa, kan hieraan totaal geen geloof worden gehecht. U gevraagd wie Maulana Naseeb is, zegt u nooit van hem te hebben gehoord. U dan gezegd dat hij een heel bekende clericus was in de genoemde madrassa (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), zegt u dat er heel veel leraren waren in verschillende afdelingen en dat u niet alle leraars kent (gehoorverslag CGVS p.11). Nochtans mag worden aangenomen dat deze naam u niet onbekend zou klinken, dat hiermee zelfs werd gedweept in de madrassa. Hoewel u destijds erg jong was, kan van u worden verwacht dat u nu, spontaan een levendiger beeld geeft van het leven in de madrassa. U beperkt zich echter tot het vermelden van de dagindeling, niets meer en niets minder, maar getuigt niet van doorleefde verklaringen eigen aan iemand die er jaren heeft moeten doorbrengen (gehoorverslag CGVS p.6). U maakt onvoldoende aannemelijk ook daadwerkelijk in deze madrassa te hebben verbleven.

Bovendien is het bevreemdend dat, gezien uw jonge leeftijd, u niets heeft verteld aan uw moeder of ooms, nadat u benaderd was door Taliban (gehoorverslag CGVS p.9). U gevraagd waarom u niets vertelde, zei u dat u dacht dat het een grap was, dat ze geen Taliban waren. Dit is een eigenaardige verklaring aangezien u net had verteld dat u uw medewerking toezegde omdat de twee kerels u bang maakten en u geen keuze lieten.

Uit het bovenstaande blijkt dat u uw vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en wordt u de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd.

Het neerleggen van uw taskara kan bovenstaande bevindingen niet ombuigen, gezien het een loutere aanduiding van uw identiteit betreft die hier niet ter discussie staat.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de verklaringen van uw herkomst dient het volgende te worden vastgesteld. U verklaart afkomstig te zijn van de provincie Parwan district Bagram, dorp Sima Niazi ook wel Bayan Payeen genoemd (gehoorverslag CGVS p.3, 5,7). Echter uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat verscheidene van de door u genoemde dorpen of door het CGVS genoemde en door u herkende dorpen, gelegen zijn in het district Charikar, weliswaar dicht tegen de grens met het district Bagram aan en dichterbij Bagram (district centrum) dan de stad Charikar, zoals u correct aangaf. U noemde slechts één dorp Turchi (Tokhchi) dat effectief in het district Bagram is gelegen. Ook uit een andere bron blijkt dat "sima Niazi" een geheel van dorpen is gelegen in Charikar district. U gevraagd naar het hoofd van uw district geeft u de correcte naam van de woleswal van het district Bagram. Voor administratieve zaken diende men volgens u naar Bagram te gaan. Op uw taskara werd eveneens geschreven dat Bayan Payeen in Bagram ligt. Bovenstaande bevindingen zijn opmerkelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan meer bepaald in het district Bagram (zie supra) te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het

UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Betreffende het district Bagram bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot het feit dat hij niet weet van wie zijn vader chauffeur was, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met zijn jonge leeftijd en met zijn lange afwezigheid. Verzoeker oppert dat in de beperkte tijd dat hij thuis was in de afgelopen zes jaar er geen details werden verteld omtrent de tewerkstelling van zijn vader. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, is het in de Afghaanse cultuur niet abnormaal dat een kind niet in detail geïnformeerd wordt omtrent de tewerkstelling van zijn vader, "en al zeker niet als de tewerkstelling enig gevaar voor de familie zou kunnen opleveren, zoals in casu". Het achterhouden van gedetailleerde informatie omtrent zijn tewerkstelling was vermoedelijk een bewuste keuze van zijn vader teneinde zijn familie te beschermen, aldus verzoeker. Voorts laat hij gelden dat hem geen details werden verteld over de dood van zijn vader. Mogelijk werd zijn vader, zo stelt hij, op een gruwelijke wijze om het leven gebracht door de Taliban en

wilden zijn ooms hem dergelijke details besparen. Verzoeker is van mening dat het feit dat aan zijn vader werd verteld dat hij hem naar de Taliban moest sturen wel te rijmen valt met het feit dat zijn vader bedreigingen kreeg omwille van zijn werk. *“Mogelijks was de Taliban ten ore gekomen wat de activiteiten van de vader van de verzoeker waren en hebben ze hem omwille van die reden bedreigd”*. Daarnaast is het, aldus verzoeker, niet onwaarschijnlijk dat de Taliban wist waar hij had gestudeerd en dat de Taliban van zijn vader eisten om hem naar hen te sturen, eventueel ter compensatie van zijn eigen tewerkstelling, om zijn eigen ‘zonden’ goed te maken. Verder merkt hij op dat zijn vader de madrassa waar hij naartoe werd gestuurd heeft uitgekozen. Zijn vader had, zo poneert hij, van een vriend vernomen dat het een goede madrassa is. Wat zijn vader al dan niet wist over de madrassa en of hij de reputatie ervan kende, weet verzoeker niet. Verzoeker gaat er echter vanuit dat aangezien zijn vader tegen de Taliban was deze niet op de hoogte was van het feit dat het een waar ‘Talibannest’ is. Volgens hem gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte vanuit dat eenieder in Afghanistan de reputatie van die madrassa kent. Dit is, zo meent hij, een foutieve en te verregaande assumptie. Verwijzende naar het gehoorverslag merkt verzoeker op dat hij meer informatie over de madrassa kan geven dan louter de dagindeling. Verzoeker stelt dat het niet uit te sluiten valt dat de indoctrinatie van jonge leerlingen er op een ‘gemoedelijke’ en geleidelijke wijze gebeurde en dat hij het daarom niet ervaren heeft als een rekruteringsplaats. Verzoeker verwijst vervolgens naar een interview met de leider van de madrassa dat aan de informatie van het Commissariaat-generaal werd toegevoegd en herhaalt dat de indoctrinatie van de studenten waarschijnlijk op een heel doordachte wijze en heel geleidelijk gebeurt, zodat het lijkt dat de studenten zelf besluiten om een zelfmoordaanslag te plegen en dit hen niet wordt opgelegd. Hij geeft aan de madrassa niet ervaren te hebben als een centrum waar Jihadi’s en zelfmoordenaars werden opgeleid en stelt dat dit wellicht te wijten is aan het feit dat hij nooit op dat punt gekomen is dat hij zijn leven wou geven voor de Jihad. Vermoedelijk was, zo oppert hij, zijn studie nog niet ver genoeg gevorderd. Verder merkt hij op dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt overwogen de provincie Parwan, district Bagram wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. *“Voor wat betreft de provincie Parwan lezen we in het document ‘Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict’ op pagina 31 dat het aantal gewelddaden in 2011 niet min zijn. Er zouden 109 gewelddaden gepleegd zijn in de provincie. In het eerste kwartaal van 2012 zijn er 27 incidenten geweest, hetgeen een stijging is ten aanzien van het aantal in het eerste kwartaal van 2011. Uit dergelijke cijfers kan afgeleid worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan onzeker en onstabiel is en onderhevig aan voortdurende wijzigingen”*. Verzoeker verwijst vervolgens naar een briefing d.d. 29 november 2011 van de heer R.-F. W., Senior Protection Officer, vertegenwoordiger van de UNHCR in Afghanistan. Volgens verzoeker kan niet ontkend worden dat in de ene provincie het aantal burgerslachtoffers hoger is dan in de andere provincie, doch vallen er overal in Afghanistan quasi dagelijks slachtoffers. In iedere provincie bestaat, zo besluit hij, het risico voor de bevolking om slachtoffer te worden van incidenten ten gevolge van het aanslepende conflict. Elk burgerslachtoffer is er een te veel en derhalve dient hem subsidiaire bescherming te worden geboden.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij geen enkele informatie kan geven over de persoon van wie zijn vader chauffeur was, noch zijn naam, noch zijn functie, (ii) ook zijn informatie betreffende de dood van zijn vader uiterst summier is, (iii) hij geheel niet aannemelijk maakt door de Taliban te zijn benaderd omdat hij gestudeerd zou hebben in de madrassa ‘Darul Ulum Haqqania’ in Akora Khattak, (iv) het gezien zijn jonge leeftijd bevreemdend is dat hij niets verteld heeft aan zijn moeder of oom nadat hij door de Taliban was benaderd, (v) er actueel voor burgers in zijn regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (vi) de door hem neergelegde taskara niet van aard is om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielaanvragen.

De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoeker geheel onwetend is met betrekking tot de job van zijn vader. Dit klemt des te meer nu de professionele activiteiten van verzoekers vader aan de basis liggen van al de beweerde problemen met de Taliban. Verzoeker weet enkel dat zijn vader ongeveer twee jaar in Kabul werkte als chauffeur 'voor iemand die iets in de politiek deed', doch hij kan over deze persoon verder geen enkele informatie geven. Zo kent hij noch zijn naam, noch zijn functie. Verzoekers betoog dat het achterhouden van informatie omtrent zijn tewerkstelling vermoedelijk een bewuste keuze van zijn vader was om hem en de rest van de familie te beschermen is niet ernstig. Uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt ook dat hij zijn vader hierover nooit heeft bevroegd (gehoorverslag 14 juni 2012, p. 3). Evenmin toont hij aan of maakt hij aannemelijk na de dood van zijn vader bij zijn moeder of zijn ooms te hebben geïnformeerd naar zijn vaders werkzaamheden. Gelet op het feit dat de tewerkstelling van zijn vader de oorzaak is van alle problemen met de Taliban en het dus geenszins om "details" in zijn relaas gaat zoals verzoeker thans voorhoudt, kon van verzoeker redelijkerwijze een uitgebreide en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht. Minstens kon van hem worden verwacht dat hij pogingen zou ondernemen om zich hierover nauwkeurig te informeren nu dit mede aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan ligt. Dat overigens ook de Taliban de naam en functie van deze persoon niet zouden hebben genoemd, is niet aannemelijk gezien ze verzoeker juist wilden inzetten om een aanslag tegen deze persoon te plegen (*ibid.*, p.9). Verzoekers onwetendheid omtrent de activiteiten van zijn vader en zijn gebrek aan interesse hieromtrent ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker is voorts niet op de hoogte van de omstandigheden van de dood van zijn vader. Hij oppert thans dat zijn vader "mogelijks" op een gruwelijke wijze om het leven werd gebracht en dat zijn ooms hem dergelijke details wilden besparen. Deze *post-factum* verklaring overtuigt geenszins. Bovendien zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de reden waarom zijn vader werd vermoord niet eenduidig. Immers, waar verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader "omwille van zijn beroep" door de Taliban werd bedreigd en vermoord (vragenlijst 18 april 2011, p. 3) gaf hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zijn ooms hem hadden gezegd dat zijn vader door de Taliban was gedood omdat "hij zijn zoon naar de taliban moest sturen" (gehoorverslag 14 juni 2012, p. 7).

Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk in de madrassa 'Darul Ulum Haqqania' in Akora Khattak te hebben gestudeerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, map 'Landeninformatie') blijkt dat dit de tweede grootste madrassa van Pakistan is en dat zij al lange tijd bekend staat om zijn steun en toewijding aan de Taliban waardoor ze ook wel de 'Universiteit van de Heilige Oorlog' wordt genoemd. Vanuit deze madrassa trok mullah Omar, leider van de Taliban, naar Afghanistan met de Taliban. Talrijke andere prominente figuren uit het Talibanregime hebben in de madrassa gestudeerd en de koranschool is dan ook bekend om deze vele Taliban-alumni. De madrassa wordt geleid door Maulana Sami ul-Haq die ook wel beschouwd wordt als "de vader van de Taliban". Dat verzoeker door zijn vader naar die beruchte madrassa in Pakistan zou zijn gestuurd, terwijl hij een fervent tegenstander van de Taliban was die met de Afghaanse autoriteiten samenwerkte, is, zo merkte de commissaris-generaal terecht en pertinent op, weinig geloofwaardig of aannemelijk. Dat verzoeker noch zijn vader op de hoogte waren van de reputatie van deze madrassa die al heel lang bekend staat als een bolwerk van de Taliban is allerminst overtuigend of geloofwaardig. Verzoeker bleek bovendien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nog nooit gehoord te hebben van Maulana Naseeb, een heel bekende senior clericus-leraar uit de madrassa die in mei 2012 werd ontvoerd en vermoord teruggevonden, wat tot grote, gewelddadige protesten in Pakistan leidde. Daarnaast kon hij, ondanks zijn bewering dat hij er drie jaar zou hebben gestudeerd en verbleven, met moeite enkele namen van leraars opnoemen; ook zijn verzoekers verklaringen over het leven in de madrassa te weinig doorleefd voor iemand die er zo veel tijd zou hebben doorgebracht. Aan zijn bewering jarenlang in de madrassa 'Darul Ulum Haqqania' in Akora Khattak te hebben gestudeerd kan dan ook geen geloof worden gehecht. Derhalve is het evenmin geloofwaardig of aannemelijk dat de Taliban hem omwille van zijn jarenlange studies aldaar zou hebben benaderd.

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht. Dienvolgens kan hij zich niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in

geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, map 'Landeninformatie') blijkt dat er actueel voor burgers in het district Bagram van de Provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. *International Crisis Group* stelt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan veel stabiel is dan in de andere provincies rond Kabul. Er doen zich nog wel problemen voor voornamelijk in de vallei van Ghorband, met name de districten Ghorband en Shinwari, en het district Koh-i-Safi, gebieden waar er een Pashtun-meerderheid is en een zware AGE-presentie. De situatie in de andere districten zoals o.a. Bagram is evenwel rustig te noemen. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar in een ander daglicht plaatsen. De briefing van een Senior Protection Officer van UNHCR waarnaar hij verwijst en welke hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, bespreekt de situatie in Afghanistan in het algemeen, doch bevat geen enkele informatie omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers verklaarde district van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER